

Nr 309.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om viss skattefrihet för krigsrisk ersättning till sjömän; given Stockholms slott den 21 maj 1943.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till förordning om viss skattefrihet för krigsrisk ersättning till sjömän.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning om viss skattefrihet för krigsrisk ersättning till sjömän.

Häri genom förordnas som följer.

1 §.

Vid taxering till kommunal inkomstskatt samt statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skall femtio procent av det tillägg å hyran på grund av krigsrisk (krigsrisk ersättning), som för åren 1943 och 1944 utgått eller kan komma att utgå till befälhavaren eller den som tillhör besättningen på svenskt fartyg, icke utgöra skattepliktig inkomst.

Vad i första stycket sägs skall dock, där krigsrisk ersättningen för kalenderår överstiger tiotusen kronor, icke gälla beträffande den överskjutande delen.

2 §.

Det åligger arbetsgivare, som för år 1943 eller 1944 utbetalat krigsrisk ersättning till hos honom anställd sjöman, att i uppgift, som i 33 § a) taxeringsförordningen avses, angiva huru stor del av den till sjömannen för nämnda år utbetalade ersättningen, som utgjort krigsrisk ersättning.

Vad i taxeringsförordningen stadgas angående påföljd för underlåtenhet att behörigen fullgöra i 33 § samma förordning föreskriven uppgiftsskyldighet skall äga motsvarande tillämpning beträffande arbetsgivares underlåtenhet att behörigen fullgöra uppgiftsplikt, varom i första stycket i denna paragraf stadgas.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 21 maj 1943.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES, EWERLÖF.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler fråga om *viss skattefrihet för krigsrisk ersättning till sjömän, m. m.* samt anför därvid följande.

Alltsedan krigsutbrottet hösten 1939 har särskild krigsrisk ersättning utgått till personalen vid den svenska handelsflottan. Avtal rörande sådan ersättning ha träffats mellan Sveriges redareförening respektive enskilda rederiföretag, å ena, samt Sveriges fartygsbefälsförening, svenska maskinbefälsförbundet, Sveriges radiotelegrafistförening, svenska sjöfolksförbundet och svenska stewartsföreningen, å andra sidan. De nu löpande avtalen gälla för tiden från och med den 29 oktober 1942. Enligt dessa avtal utgår krigsrisk ersättningen såsom tillägg med viss procent å hyran per månad, dock att den månatliga hyra, å vilken krigsrisk ersättningen beräknas, i intet fall må understiga 250 kronor för den, som har en hyra av 100 kronor per månad eller därutöver, och 200 kronor för den som har en månadshyra mindre än 100 kronor.

Krigsrisk ersättningen, angiven i procent av månadshyran, utgör:

i östra delen av Nordatlanten och i Medelhavet	300 %
» västra delen av Nordatlanten	225 %
» Stilla och Indiska Oceanerna	200 %
» Sydatlanten	150 %
» södra Östersjön	200 %
» Bottniska viken	90 %
» svensk kustfart	40 %.

Dessutom gälla åtskilliga detaljbestämmelser rörande beräkningen av krigsrisk ersättningen.

Enligt avtalen utgår krigsrisk ersättningen för hela den tid fartyget befinner sig inom respektive områden med undantag för den tid, då fartyg ligger i neutral hamn eller befinner sig i inre svenskt territorialvatten. Vidare gäller den begränsningen, att ersättning icke utgår för längre tid än 6 veckor för en och samma enkelresa, varmed förstås tiden från avgången från en hamn till avgången från nästa hamn.

Beträffande avtalens innehåll i övrigt må anmärkas, att till den, som är anställd å fartyg vilket förlit i följd av krigshändelse, skall utgå extra ersättning med ett belopp av 500 kronor utöver de förmåner som tillkomma honom enligt sjömanslagen, samt att den som vid fart på Rotterdam gjort två resor i följd på sagda hamn äger rätt till åtta dagars extra krigsledighet med bibehållen hyra.

Genom särskild lagstiftning ha vissa inskränkningar skett i fråga om rätten att förfoga över intjänad krigsriskersättning. Sålunda stadgas i lagen den 15 december 1939 (nr 856) om utbetalande av krigsriskersättning till sjömän, att sådan ersättning skall, i den mån Kungl. Maj:t därom förordnar, av redaren insättas hos postsparbanken för den ersättningsberättigades räkning, samt att Kungl. Maj:t äger förordna, att av krigsriskersättning, som skall insättas hos postsparbanken, högst hälften skall under villkor som Kungl. Maj:t bestämmer inestå viss tid, ej över två år. Nämnda lag, som ursprungligen gällde krigsriskersättning som belöpte å tiden till och med den 31 mars 1941, har sedermera successivt förlängts, senast genom lagen den 30 juni 1942, nr 528. På föredragning av t. f. chefen för justitiedepartementet har Kungl. Maj:t förut denna dag beslutat, att proposition (nr 274) skall avlåtas till riksdagen med förslag till lag angående utsträckt tillämpning av 1939 års lag; enligt vad i denna proposition föreslås skall sistnämnda lag utsträckas att gälla krigsriskersättning som belöper å tiden till och med den 30 juni 1944.

Beträffande frågan om den omfattning, i vilken förordnande meddelats jämlikt 1939 års lag, ävensom angående verkningarna av nämnda lag torde jag få hänvisa till den redogörelse, som lämnats i nyssberörda proposition.

I en vid 1940 års lagtima riksdag väckt motion (II:171) av herr Lindberg i Stockholm m. fl. hemställde motionärerna, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa om införande av sådan bestämmelse i skatteförfattningarna, att sjöfolket befriades från erläggande av skatt för under nu pågående krig intjänad krigsriskersättning. Såsom motivering för denna hemställan åberopade motionärerna bl. a., att färderna över haven under nu pågående krig blivit särskilt farofyllda och att krigsriskersättningen icke betraktades såsom arbetsinkomst utan såsom enbart en ersättning för den ökade risk, som sjöfolket utsatte sig för vid färder över riskfarvatten.

I anledning av motionen yttrade bevillningsutskottet (betänkande nr 36), att utskottet visserligen funne det synnerligen behjärtansvärt att under rådande förhållanden åtgärder vidtoges för åvägabringande i största möjliga utsträckning av ekonomisk trygghet åt sjömännen och deras familjer. Emellertid kunde det enligt utskottets mening icke anses lämpligt att i nämnda syfte införa särskilda bestämmelser vid beskattningen i fråga om sjömännens tillkommande krigsriskersättningar. Ur principiell synpunkt funne utskottet det vara betänkligt att beträffande en viss kategori av medborgare undantaga en del av deras löneinkomst från skatteplikt. Enligt vårt skatte-

system vore grunden för beskattningen den enskildes skatteförmåga. Avgörande för en persons skatteförmåga vore i regel icke varifrån den av honom åtnjutna inkomsten härledde sig utan storleken av det belopp han uppburit. Ett avsteg från denna princip beträffande nu ifrågavarande inkomsttagare skulle kunna leda till icke önskvärda konsekvenser. Det borde i detta sammanhang icke förbises, att de skattskyldiga, varom här vore fråga, genom förevarande krigsriskersättningar erhållit en väsentligt ökad skatteförmåga. Med hänsyn till det anförda ansåge sig utskottet icke kunna tillstyrka bifall till motionärernas ifrågavarande förslag utan hemställde, att motionen icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Utskottets hemställan bifölls av riksdagen.

I ett flertal framställningar till Kungl. Maj:t har hemställts om befrielse från skyldighet att erlægga skatt för krigsriskersättning.

Sålunda ha i januari 1940 framställningar i detta syfte inkommit från *svenska sjöfolksförbundet* och *Halmstads fartygsbefälhavareförening*. I den förstnämnda framställningen har särskilt framhållits, att det pågående kriget medförde stora påfrestningar för sjöfolket, att ett stort antal sjömän fått offra livet under tjänsten på sjön samt att rättvisan krävde, att sjöfolket, som särskilt svårt drabbades av efterverkningarna från förra världskriget, befriades från en del av de bekymmer som dylika efterverkningar medförde. Fartygsbefälhavareföreningen har i sin framställning hänvisat till att sjömännen vore den enda yrkesgrupp, som utsattes för snart sagt lika stor risk till liv och lem som vid fronten kämpande trupper. — Genom beslut den 5 juli 1940 fann Kungl. Maj:t dessa framställningar icke föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Sedermera har *Sveriges fartygsbefälsförening* i en den 19 augusti 1942 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ingiven skrift hemställt om befrielse för sjöfolket från kommunal och — med undantag för värnskatten — statlig beskattning av krigsriskersättningen. Föreningen har därvid anført i huvudsak följande:

Kravet från sjöfolkets sida om befrielse från beskattningen av krigsriskersättningen har icke tystnat utan har under den gångna tiden framförts med ökad styrka på sammanträden och från enskilda. Ytterligare skäl som tala för sjöfolkets krav har därvid framförts. Utvecklingen under den gångna krigsperioden har därjämte medfört, att bättre överblick än som var möjlig i början av kriget vunnits över sjömännens personliga förhållanden och den inverkan dessa varit underkastade under den påfrestande tjänstgöringen i krigsfarvattnen. En överblick av erfarenheterna under de tvenne sista åren giver enligt föreningens mening — i vilken samtliga kategorier av ombordanställda torde instämma — vid handen, att frågan om det berättigade i sjöfolkets begäran om skattebefrielse för inkomst av krigsriskersättning tidigare endast bristfälligt kunnat överblickas. Detta förhållande bör enligt föreningens mening föranleda, att frågan upptages till förnyad prövning i hela dess vidd.

Då sjömän av alla kategorier förfäktat, att de böra befrias från beskattning å inkomst av krigsriskersättning, är det grundläggande härför den uppfattningen att denna ersättning förvärfvas under förhållanden, som icke torde

kunna jämföras med några andra förhållanden som råda för inkomsts förvärvande för övriga medborgare i landet. Man anser därjämte, att ersättningen icke är att betrakta som lön för arbete i vanlig mening — härför erhåller de sjöfarande som tidigare vanlig hyra — utan utgör denna ersättning kompensation för de risker till liv och lem, som sjömannen under krigsförhållandena utsättes för. Under förvärvande av denna ersättning utsättes sjömannen för så hårda psykiska och fysiska påfrestningar som ingen medborgare i landet för inkomsts förvärvande måste underkasta sig. De direkt påvisbara följderna därav, förutom sjukdomstillstånd, är att tjänstgöringen måste avbrytas för tillfälle till rekreation i land under längre eller kortare tid. Detta behov torde, som varje sjösakkunnig kan intyga, numera få anses gälla i allmänhet för sjömän som segla i krigszoner. Sjömannen måste under dylik vistelse i land avstå från inkomst och själv stå för de kostnader, som äro förbundna därmed. Särskilt då sådan landvistelse måste ske i främmande länder som fallet är med alla de sjömän, vilka segla utanför Skagerackspärren, bli kostnaderna för uppehälle dryga. Endast i enstaka fall utgår hyra under dylik nödtvungen landvistelse. Härav framgår att sjömännen »för inkomsts förvärvande» under nuvarande förhållanden ha väsentliga omkostnader, som rätteligen borde berättiga till avdrag vid deklara-tionsuppgifts avlämnande. Vid dylika uppgifters avlämnande, vilket för sjömän ofta sker genom om dylika förhållanden helt ovetande anförvanter, torde dock efter vad föreningen vid en undersökning kunnat finna, icke förekomma yrkanden om avdrag för dylika omkostnader i tjänsten.

Andra väsentliga omkostnader i samband med tjänsten för vilka avdrags-giltighet synes böra förekomma, föreligga för medlemmar av besättningar å fartyg som sänkts och vilka därvid gått miste om de personliga effekterna. På grund av knappheten i den ersättning, som utgår enligt gällande kungl. förordning, torde på grund av inträdda prisförhöjningar inköp av ny utrustning föranleda dylik sjöman väsentliga utgifter utöver den ersättning, som tillkommer honom. Yrkanden om avdrag för dylika kostnader torde icke förekomma i sjömäns deklara-tioner.

Ytterligare utgifter i samband med tjänsten måste alla de sjömän påtaga sig, som av omtanke om anhöriga iklätt sig utgifter för extra försäkrings-skydd. Dylika utgifter av i allmänhet mindre förekommande storleksordning, som dock torde få anses naturliga för sjömän, vilka under nuvarande krigs-förhållanden vid varje ny resa aldrig riktigt veta huruvida de skola återse de sina, synas böra betraktas som naturliga omkostnader i tjänsten, men äro icke avdragsgilla utöver medgivna 200 kronor.

Med de anförda exemplen har föreningen velat påvisa att nuvarande ordning vid beskattning av krigsriskersättning icke ger rum för skälighetsprövning av denna inkomsts verkliga värde för sjömannen. På grund av de omfattande kostnader, som äro förbundna med tjänstgöringen under nuvarande krigsförhållanden, anse sig därför sjömännen beskattade för inkomster, vilka i viss utsträckning äro fiktiva. Beskattningen träffar dem på ett obilligt sätt, och i de allra flesta fall äro de varken i tillfälle att själva avgiva själv-deklara-tion och därvid ange sina skäl för avdrag, överklaga taxeringsmyndig-hets beslut eller på annat sätt bevaka sina intressen i beskattningsavseende.

Här antydda förhållanden har hos sjöfolket helt naturligt skärpt det tidigare framförda kravet på befrielse från beskattning av krigsriskersättning. Särskilt behovet av att efter viss tid avbryta tjänstgöringen för rekreation är enligt föreningens mening en omständighet som vid prövningen av denna fråga är ägnad att tillmätas särskild betydelse. Då en gång kriget är slut, torde de allra flesta sjömän, som seglat i krigsfarvatten, ha ett absolut behov av längre tids vila. Redan nu kan detta behov av vila och rekreation

konstateras som ett oeftergivligt krav, vilket på ett övertygande sätt framhålls av de sjömän, som anlända till hemlandet från krigsförlista fartyg. Krigsrisk ersättningen bör därför enligt sjömännens enhälliga mening obeskuren få uppbäras för att sätta dem i tillfälle att i lugn och utan ekonomiska bekymmer återhämta sig nu under kriget och efter dess slut.

Betydelsen av de tjänster, som sjömännen under kriget göra sitt land, borde enligt föreningens mening vara statsmakterna tillräckligt stöd för att tillmötesgå deras krav på befrielse från skatt å krigsrisk ersättning. Intet torde heller vara bättre ägnat som erkänsla för den vid olika officiella tillfällen betygade tacksamheten hos vårt folk för sjömännens insatser.

Som torde vara bekant, står i de nordiska länderna det svenska sjöfolket inte ensamt om kravet på befrielse från skatt å krigsrisk ersättning. I Danmark har redan i början av kriget genom särskild lagstiftning sådan inkomst undantagits från beskattning. Ett liknande förslag framlades i början av år 1940 i Norge, vilket emellertid på grund av där senare inträffade händelser ej slutbehandlades. Det svenska sjöfolket har svårt att förstå varför inte i vårt land visas samma tillmötesgående och uppskattning av dess gärning under krigets farofyllda förhållanden.

Efter vad föreningen erfarit, grundar sig bevillningsutskottets principiella betänkligheter på bl. a. att lönetillägg i form av riskersättningar utgå förutom till sjömän jämväl för tjänst inom vissa andra yrken. Detta är sålunda fallet inom krigsmakten, där i flottan s. k. ubåtstillägg under vissa förhållanden utgå till befattningshavare inom ubåtsvapnet, och i flygvapnet, där s. k. flygtillägg utgå till viss personal. Jämväl inom sprängämnes- och ammunitionindustrierna utgår särskild ersättning för de större olycksfallsriskerna som arbete inom dessa industrier anses innebära. Ett tillmötesgående av sjöfolket krav synes sålunda hos utskottet ha medfört betänkligheter för tillkomsten av ett prejudikat, som man befarat skulle medföra krav på skattefrihet även från dessa och andra gruppers sida. Dessa principiella betänkligheter vittna emellertid enligt föreningens mening om att sjöfolkets särställning i denna fråga vid tidigare tillfälle ej blev föremål för tillfredsställande belysning. Ingen av ifrågavarande grupper torde nämligen kunna anföra på något sätt så bärande skäl för begäran om skattefrihet som sjöfolket. Det torde vara avgörande att till en början erinra om, att ingen av ifrågavarande grupper likt sjöfolket tjänstgör under ständigt hot av krigshandlingar. De bärande synpunkterna för sjöfolkets krav — de stora omkostnaderna för inkomstens förvärvande, det oeftergivliga behovet av återkommande tjänstledighet och dess ekonomiska tryggnad — kunna icke anföras av dessa grupper. Omnämnda grupper inom krigsmakten ha — så länge vårt land bibehåller sin neutralitet — fördelen av att fullgöra sin tjänst, även om denna är mera påfrestande än under tid då förstärkt försvarsberedskap ej uppehålls, under fredliga förhållanden. För behovet av rekreation är väl sörjt. Inte heller arbetet inom nämnda industrier kan i riskfylldhet och nervpåfrestning jämföras med sjöfolkets tjänst under krigsförhållanden. Döds- och olycksfallsuppgifterna rörande sjöfolket under hittillsvarande krigsperiod talar ett så tydligt språk, att ytterligare jämförelser med dessa grupper torde vara obehövt för att påvisa under vilka helt olika förhållanden de förvärva dem tillkommande riskersättningar. Bevillningsutskottets vägran att tillstyrka sjöfolkets krav på skattefrihet å krigsrisk ersättning synes föreningen sålunda, i den mån de grunda sig på betänkligheter för dess prejudicerande betydelse för andra grupper, inte vara av den natur att dylika möjligheter böra anses föreligga. Självfallet säger sig sjöfolket också, att dylika betänkligheter icke borde få väga tyngre inom vårt land än vad de vid tillkomsten av den danska lagstiftningen ansetts göra.

Svenska sjöfolksförbundet har i en den 27 oktober 1942 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ingiven skrift förnyat sin anhållan, att krigsriskersättningen till sjömän måtte undantagas från skatt till stat och kommun. Förbundet har därvid särskilt framhållit, att de strapatser, som sjömännen hade att utstå, medfört en ytterst stegrad sjukdomsfrekvens; såväl tuberkulos som reumatiska och nervsjukdomar hade ökat i mycket hög grad.

I särskilda till Kungl. Maj:t under år 1943 inkomna skrifter ha medlemmar av svenska sjöfolksförbundet vid möten i New York och San Fransisco instämt i förbundets hemställan under framhållande att sjöfolket, därest ingen ändring komme till stånd, ej hade annat val än att söka sig till andra nationers fartyg.

Vidare har *svenska maskinförbundet* i en den 12 december 1942 dagtecknad skrift gjort framställning hos Kungl. Maj:t om befrielse från kommunal och statlig beskattning av krigsriskersättningen. I denna skrift har uttalats, att krigsriskersättningen icke vore att betrakta såsom lön i vanlig mening utan närmast såsom en kompensation för de risker till liv och lem, för vilka sjömännen under krigsförhållandena utsattes. De riskersättningar inom andra yrken, som av bevillningsutskottet vid 1940 års lagtima riksdag ansetts jämförbara med sjömännens krigsriskersättningar, utginge under helt andra betingelser. I dessa andra yrken låge det nämligen i yrkets karaktär att vara riskfyllt, när helst yrket utövades, således även under fredstid. Därför bleve den riskersättning, dessa yrkesutövare erhöle, en direkt lön för arbetet, en lön som i viss mån sattes i proportion till arbetets riskfylldhet. Vidare har förbundet framhållit, att under den förstärkta försvarsberedskapen utginge i ett flertal fall ersättningar, som till viss del vore skattefria. Sålunda skulle värnpliktigs terminslön, fränsett vissa undantagsfall, icke räknas till skattepliktig intäkt. Denna terminslön utginge efter två olika tariffer, därvid den högre tariffen tillämpades bl. a. å personal, som befunne sig inom krigsskådeplats eller inom fästning, vilken förklarats i belägrings-tillstånd. Dessa bestämmelser syntes otvetydigt giva terminslönen en viss karaktär av ersättning för den risk vederbörande löpte. Likheten vore påfallande med sjömännens krigsriskersättning, vilken ju även utginge med högre belopp ju närmare en krigsskådeplats tjänsten utövades. Det syntes därför underligt, att en likartad ersättning i ena fallet beskattades och i andra fallet delvis icke beskattades.

Jag torde i detta sammanhang jämväl få anmäla en av *aktiebolaget aerotransport* den 4 maj 1943 till Kungl. Maj:t ingiven skrift, däri bolaget hemställt, att hos bolaget anställd flygpersonal, som åtnjöte krigsrisktillägg vid trafikering av ett flertal flyglinjer, måtte erhålla samma skattelindringar, som kunde komma att beviljas sjöfolket. Till stöd för sin hemställan har bolaget anfört, att flygpersonalen på de ifrågavarande flyglinjerna — vilka trafikerades utan någon som helst lejd av de krigförande — ofta finge riskera livet för att bryta landets isolering. Genom den riskfyllda tjänstgöringen utsattes personalen för allvarliga såväl fysiska som psykiska påfrestningar, vil-

ket medförde att personalen med korta mellanrum måste avlösas för rekreation och vila. Det utgående krigsriskstillägget måste därför av flygbesättningarna användas för bestridandet av kostnaderna härför samt för beredandet av möjligheter till ökat försäkringsskydd för efterlevande.

Den krigsriskärsättning, som alltsedan krigsutbrottet hösten 1939 utgått till sjömännen på svenska handelsfartyg, är uppenbarligen att anse såsom skattepliktig intäkt enligt kommunalskattelagen samt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt. Emellertid torde med fog kunna göras gällande, att sjöfolkets krigsriskärsättning icke är av samma karaktär som annan intäkt av tjänst, för vilken skatteplikt föreligger. Ifrågavarande ersättning intjänas under mycket riskfyllda förhållanden och de faror och påfrestningar, för vilka sjömännen utsätts under sin yrkesutövning, ha avsevärt ökats ju längre kriget pågått. Krigsriskärsättningen har därför kommit att alltmera få karaktären av en premie, som utgår till sjömännen för de risker till liv och lem, för vilka de utsätta sig i och för sitt arbete. Det bör även beaktas, att ifrågavarande yrkesgrupp tidigare knappast haft sådana inkomster, att mera avsevärda besparingar kunnat göras till familjernas framtida underhåll. Vid angivna förhållanden finner jag så starka billighetsskäl numera tala till förmån för en skattelindring för sjöfolket, att de principiella betänkligheter, som obestriddligen äro förenade med en dylik åtgärd, böra få vika. Jag vill i detta sammanhang nämna, att i bl. a. Danmark sjöfolkets krigsriskärsättning icke medräknas vid fastställandet av den skattepliktiga inkomsten.

En skälig skattelindring skulle enligt min mening beredas sjömännen, därest vid taxering till kommunal inkomstskatt samt statlig inkomst- och förmögenhetsskatt endast 50 procent av krigsriskärsättningen medräknades i den skattepliktiga inkomsten. Därest krigsriskärsättningen för kalenderår uppgår till mera än 10,000 kronor, torde dock den överskjutande delen böra i sin helhet betraktas såsom skattepliktig inkomst.

Därest gällande beskattningsregler ändras i enlighet med vad jag nyss angivit, kommer skattelindringen att avse jämväl värnskatten. Nämnda skatt utgår nämligen på det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet. Det kan naturligtvis ifrågasättas, om skattelindringen bör inbegripa även värnskatten. Av praktiska skäl förordar jag emellertid att så sker.

Den föreslagna skattelindringen torde böra gälla med avseende å krigsriskärsättning, som utgått eller kan komma att utgå för innevarande år. Därutöver torde motsvarande lindring redan nu böra stadgas beträffande krigsriskärsättning, som kan komma att utgå för år 1944. Därest fortsatt skattelindring anses böra medgivas, torde frågan härom framdeles få upptagas till prövning.

Av vad jag förut anfört framgår, att jag anser en skattelindring för sjömännen motiverad med hänsyn till de speciella förhållanden, som föreligga i fråga om denna yrkesgrupp. Någon motsvarande skattelindring för andra

yrkesgrupper synes mig däremot icke nu böra komma i fråga. Jag kan sålunda icke tillstyrka den av aktiebolaget aerotransport gjorda framställningen om skattelindring för viss civil flygpersonal.

Jämlikt 33 § a) taxeringsförordningen åligger det arbetsgivare att varje år till ledning vid taxering för inkomst eller förmögenhet lämna uppgift beträffande arbetstagares avlöningsförmåner under nästföregående år. Därest den ifrågasatta skattelindringen beträffande krigsriskersättning till sjömän genomföres, torde i nämnda uppgift böra särskilt angivas, i vilken omfattning krigsriskersättning ingår i avlöningsförmånerna. Föreskrifter om sådan uppgiftsskyldighet torde lämpligen kunna intagas i den författning, i vilken bestämmelser om skattelindringen meddelas.

I enlighet med vad jag i det föregående anfört har inom finansdepartementet upprättats förslag till *förordning om viss skattefrihet för krigsriskersättning till sjömän*.

Föredraganden hemställer härefter, att nämnda förslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

W. Dickson.